

**Om att vandra i öknen: en sufisk liknelse översatt från L.W.
Countryman & M.R.Ritley, Gifted by otherness**

Öknen är vidsträckt och oaserna få. Det är alltid säkrast att stanna där du är. Men om du inte kan stanna där du är, då är det säkrast att färdas med en karavan. Men om det inte finns någon karavan, då är det säkrast att resa med ett sällskap av trogna följeslagare. Men om det inte finns några trogna följeslagare, då är det säkrast att färdas med någon som känner till öknen. Men om det inte finns någon som känner till öknen, då måste du färdas genom öknen ensam.

Två saker behöver du minnas. För det första: ta inte med dig något utom det som ger dig näring: mat och vatten. Om du inte kan ta båda, lämna maten och bär med dig vatten. Du måste bära med dig vatten om du ska färdas genom öknen. För det andra: försök aldrig färdas i dagsljus: solen kommer att bli din död. Du måste vänta till skymningen; då är det säkert att färdas. Månken och mörker räcker som ljus.

Två saker måste du göra. Håll dig vid liv. Och håll dig i rörelse. Om du kan göra bara dessa två saker kommer du att komma till en annan oas.

Niklas Olaison